

Гайвороння чорною лузкою...

Володимир Біляїв

Гайвороння чорною лузкою
Сиплеться на позелень ясну.
Вирушу я стежкою вузькою
Навпрошки в прозорість весняну.

Помандрую наче той сновида
Зеленполем, полем навмання.
Де ти, де ти, сонцем оповита
Весно красна — дівчина моя?

Яблунька, що звать її кислиця
У сторонці нашій степовій,
Огорнула тінню білолицю —
Стала на доріженці твоїй.

Там візьму тебе я за рученьку,
Гляну в очі дивні і ясні,
Знаю: "Ой не світи місяченьку"
Ти співала вчора не мені.

Виглядали не мене ці очі,
Не для мене розцвітав катран...
Все давно пройшло, а серед ночі
Серце все ще крається від ран.